

ВЕЛИЧКО НЕШКОВ ДРУГАРИ

chitanka.info

От два дни валеше дъжд. На места по шосето имаше толкова кал и локви вода, като че ли никога не е имало каменна настилка. От двете страни на пътя стърчеха високи скали, олизани от мъглата, която пъплеше по огромния масив на планината.

Камионът бе натоварен с бойни припаси и се движеше по тази планинска долина близо три часа и половина. С него пътуваха върху сандъците двама запасни войници, които идваха за пръв път на фронта и търсеха частта си, за която ги изпращаха на мястото на излезлите от строя.

Единият бе висок, малко наведен, с руси коси и кестеняви очи. Той бе вдигнал яката на шинела, която вече тежеше на гърба му от влагата, и с безразличен поглед наблюдаваше калната диря на камиона.

Край пътя, на една широка поляна, нашата авиация бе настигнала хитлеристка колона. Тук стърчаха останки от камиони, оръдия, каруци и убити коне.

Другият, с широко лице, гъсти черни вежди и засукани нагоре мустаци, се обърна към другаря си:

— Димитре, тук авиацията здравата е ударила.

— Това гледам и аз — отговори Димитър и се намести малко по-назад.

Камионът се отби вдясно. Даде път на дълга колона празни коли, които се връщаха назад за бойни и хранителни припаси.

Продължиха напред. Сега вече ясно се чуваше грохотът и боботенето на артилерията. Близо час те не говориха нищо.

— Добри, чуваш ли? — обади се Димитър и посочи с пръст на запад.

— Дано има момчета от село.

— Къде? — попита Добри.

— В ротата, където ще останем.

— Е, все ще се намери поне някой от нашия набор — добави Димитър и отново се помъчи да вдигне яката на шинела нагоре.

Вечерта падна неусетно.

Слязоха от камиона. В тъмнината край тях се суетяха хора. Един фелдфебел с увиснали мустаци и накривено кепе говореше гръмогласно:

— Къде са хората от домакинството?

— Товарят снаряди, господин фелдфебел — отговори му звънлив младежки глас.

— Гърмелски! Фелдфебел Гърмелски! — викаше някой от страна на пътя.

— Заповядайте, господин поручик — обади се фелдфебелът.

По разкаляната земя шляпаха тежки стъпки. Човекът от другата страна на пътя се приближаваше до камиона. Добри и Димитър стояха прави на шосето. Дрехите им тегнеха, просмукани от влагата. Засега само краката им бяха още сухи.

— Гърмелски — говореше плътен бас, — по заповед на дивизията до полунощ обозите и хората да си обират крушите оттук. Очаквам нов ешелон с бойни припаси, наредено ми е тук да ги стоваря.

Някъде напред в тъмнината спря каруца.

— Ей, отбий колата да мина!

— Отбий ти. Ще забуксувам в калта.

— Ама аз съм с пълен товар, ще обърна каруцата в калта.

Добри и Димитър слушаха почти притиснати един до друг. Тежките стъпки на фелдфебела се приближиха към тях.

— Вие какви сте, защо не се залавяте за работа, покана ли чакате?

— Сега пристигнахме, господин фелдфебел — отговори Димитър и подаде повиквателната си заповед.

Фелдфебелът я пое и като се наведе ниско към земята, разгъна пèша на шинела си и чак тогава светна с електрическото си фенерче.

— Вървете напред и вдясно. Потърсете палатката на подофицера Белчев. Там чакат и други запасни. Белчев ще ви отведе веднага на позицията...

След половин час те стъпваха като с чужди крака по непозната планинска пътека в тъмнината.

Една ракета неочаквано раздра мрака. Димитър се спъна. Падна. Добри му подаде ръка:

— Какво направи?

— Нищо — отговори глухо Димитър, стана и двамата настигнаха групата.

Към десет часа вечерта двамата пристигнаха в ротата, за която имаха назначение. Зачислиха ги в тежкокартечния взвод, придаден към

ротата, която досега беше в полкови резерв и рано сутринта трябваше да заеме позиция на десния фланг на полка.

Двамата изкопаха плитко стрелково трапче, постлаха шума и опънаха отгоре двете платнища. Дъждът ръмеше и попиваше в дрехите им през цялата нощ.

Преди да заспят, близо до тях дълго разговаряха двама войници с пресипнали, простудени басове.

От височината, която хитлеристите държаха близо седмица и не позволяваха на нашите части да се изнесат напред към Косово поле, се обади тежка картечница със светещи куршуми.

Димитър и Добри за пръв път попаднаха в истинска бойна обстановка. Те се притискаха към земята и същевременно не изпускаха от очи дългите огнени нишки на куршумите. Виждаха ги за пръв път, а в тъмното те изглеждаха много наблизко и едва ли не щяха да ги парнат по челата.

Преди разсъмване ротата пое за позицията, която отстоеше от мястото на нощуването близо три-четири километра.

Трябваше да минат дълбок дол, а след това да поемат по нагорницето на голия скат и чак тогава да се доберат до крайнината на гората, където бяха маскирани окопите на нашите части.

Още по тъмно ротата се смъкна в дола, препълзя по голия скат и потъна в гората. Но преди да се развидели, дъждът престана. Облаците се вдигнаха по-нависоко. Само височините, които държаха хитлеристите, бяха потънали в студена и сива мъгла.

Картечарите разглобиха картечниците, взеха ги на ръце и се спуснаха по пътя на ротата.

Съвсем се развидели. На изток, зад един по-тънък облак, прозираше червеното зарево на изгрева.

Взводът запълзя по нагорницето. Лицата на войниците сега бяха бледи и изпити, а силите им изсмукани от влагата, напрежението и безсънието.

Изведнаж по взвода удари хитлеристка картечница. Далечното разстояние разсея картечния откос. По инстинкт войниците моментално легнаха на земята и се пръснаха в страни.

Командирът на взвода — млад, но изпечен и претръпнал в боевете — се надигна на лакти. Пое си дъх и даде отсечена команда:

— Взвод, във верига — бегом марш!

Войниците, полунаведени, заеха местата си.

Димитър и Добри легнаха на пет-шест крачки един от друг. Крадешком се поглеждаха. Мълчаливо кимаха с глава и по едно време Добри не се стърпя:

— Да вървим по-близо един до друг. Гледай да не се откъсваш.

Взводният командир се надигна, приведен на дясното си коляно, като че ли вземаше старт за надбягване.

— Взвод — провикна се той, — от двата фланга по един, на двадесет крачки, напред — бегом марш!

Крайните войници, приведени към земята, побягнаха напред.

Хитлеристката картечница отново се обади. Но войниците продължаваха да тичат напред.

Наближаваше редът на Димитър. Той не можеше да разбере какво изживяваше в момента. Мисълта му сякаш беше спряла и всичко се въртеше само около едно, да се изравни във веригата с другарите си. Сърцето му биеше до пръсване. Край ушите му още звънеше свистенето на първия куршум, който му се стори, че лети право срещу него.

Командирът на взвода скъсяваше пребежките напред. А хитлеристката картечница продължаваше да стреля още по-настървено.

За един миг сърцето на Димитър като че спря да бие. Войникът, който пръв изтича от десния фланг, сега се надигна за втора пребежка. Не минал и няколко крачки, изтърва товара от ръцете си, посегна във въздуха, като че ли искаше да се хване за нещо, и падна по очи. Беше ударен смъртоносно. Обърна се по гръб и утихна. Димитър беше забравил за смъртта. Гласът на Добри и убитият само преди секунда другар го накараха да трепне и излезе от първоначалното си състояние на вцепененост.

— Димитре, вдигай се! — извика Добри.

Той се надигна на патронното сандъче, издърпа леко карабината, която беше паднала на врата му, и скочи пъргаво напред.

Затича. Сърцето му биеше до пръсване. Задъхваше се. Падна на земята. Близо до него с тъп плясък се забиха няколко куршума. Притисна се още по-здраво в земята, забил лице в калните си длани, в които усещаше топлия си дъх.

Извърна се назад. Добри още не идваше. Командирът на взвода увлече бойците напред. Мерачът на първо отделение даде огън по хитлеристите. Отмереното тракане на нашата картечница успокои малко Димитър. Отново се извърна назад. Добри тичаше. Изравняваше се с веригата.

Димитър се накани да стане, но в същото време на десетина крачки зад него Добри изохка и падна на земята.

Ръката на Димитър се разтрепера, но още по-силно стискаше дръжката на сандъчето.

До крайнината на гората оставаха още петдесетина крачки. Първите войници вече залегнаха зад едрите дънери на дърветата. Димитър се огледа край себе си. От веригата само двамата с Добри оставаха най-назад. Секунда-две той се поколеба. Още е жив и здрав, ако пробяга и последните крачки до гората животът му е спасен и поне засега вñн от всякаква опасност.

Но вместо напред той несъзнателно се претърколи назад, като не изпускате патронното сандъче. Легна до Добри. Повдигна му главата.

— Брат, ранен съм — прошепна Добри, — остави ме, бягай с другарите — проговори той и отново стисна зъби от болка.

Димитър забрави за смъртта. Той вдигна Добри на ръце и с отмаляла крачка затича напред. На няколко пъти паднаха и двамата. Добри стенеше и молеше да го остави, но Димитър не го слушаше.

И чак когато настигнаха взвода, Димитър се строполи на земята, цял потънал в пот.

Санитарите веднага дадоха първа помощ на Добри.

А напред боят започваше. Артилерията биеше по хитлеристките позиции и громеше упоритата им съпротива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.